

Kvindens Værnepligt.

Skal man kritisere Kvindebevægelsen paa dens nuværende Standpunkt, da maa det være, fordi den ikke tilstrækkeligt tager Sigte paa den gifte Kvindes Uddannelse. Medens efterhaanden de Kvinder, hvis Gerning falder udenfor Hjemmet, ganske naturlig underkaster sig en saadan, beror den gifte Kvindes Uddannelse til hendes Gerning endnu tildels paa den rene Tilfældighed, til Trods for, at det dog endnu er langt den overvejende Del af Kvinderne, hvis Livsgerning er en Husmoders Pligter. Thi hvor mange Kvinder gaar ikke her ind til deres Gerning som Hustru, Moder, Opdragende og Husbestyrerinde uden Kendskab til deres eget Legeme og dets Funktioner, uden Begreb om Børnepleje, uden Indsigt i Husførelse og Økonomi, med manglende Kendskab til Hygiejnens simpleste Fordringer, til Fødemidlernes Næringsværdi og uden Forstaaelse af deres Gernings Ansvar og Pligter.

Her er en Mangel i Kvindernes Opdragelse, som bør rettes. Kvinderne maa ogsaa i deres Forhold til Hjemmet føle sig som Samfundsborgere. Man hører saa ofte Kvinderne tale om deres Pligter overfor Mand og Børn, men at den gifte Kvindes Gerning i Hjemmet ogsaa er en Samfundssag, det skænker kun de færreste af dem en Tanke. Dette har vel nok sin naturlige Aarsag i den tilbagetrukne Stilling i Samfundet, Kvinderne hidtil har indtaget, og dernæst, at deres Arbejde ikke lønnes direkte af dette.

Og dog, hvilken Betydning har det ikke for Samfundet, at Hjemmets Gerning bliver røgtet samvittighedsfuldt, thi hvormange Værdier gaar ikke mellem Aar og Dag gennem en Husmoders Hænder, og hvormeget er ikke hele Samfundets aandelige og legemlige Velfærd afhængig af hendes Dygtighed. Ja, hvormange Hjem bliver ikke lagt øde paa Grund af hendes bristende Evne til at styre det. Naar Skaden er sket, naar daarlige Forhold i Hjemmet har øvet deres demoraliserende Indflydelse paa Samfundet, maa Staten træde til med sine Opdragelsesanstalter, Børnehjem, Tugthuse, Drankerhjem og Fattiggaarde, men var det ikke bedre gennem gode og sunde Forhold i Hjemmene muligvis at virke forebyggende, og mon ikke en syste-

matisk Uddannelse af Kvinderne kunde bidrage hertil?

At Kvindernes Uddannelse i husligt Arbejde i de senere Aar er begyndt at blive betragtet som en Samfundssag, ser man vel, idet kvindeligt Haandarbejde er indført som Undervisningsfag i de fleste Skoler, hvor ogsaa Skolekøkkener mere og mere vinder Fremgang, ligesom Staten understøtter Husholdningsskoler og praktiske Kursus i husligt Arbejde. Dette har vel sin store og gavnlige Betydning; men skal Kvinderne fuldtud opfylde de Krav, som Hjemmenes Styrelse med dets mangeartede Pligter stiller til dem, maa de underkastes en rationel Uddannelse, der kræver mindst ét Aar. Med andre Ord — et Værnepligtsaar for alle voksne Kvinder.

Hvorledes en saadan Uddannelse skal foregaa, er Spørgsmaalet endnu for umødent til nærmere at komme ind paa. Det skal først prøves og vejes. Det var jo ikke umuligt, at Kvindernes Arbejde i denne Uddannelsesetid paa én eller anden Maade kunde udnyttes produktivt af Staten, men selv om dette end ikke blev Tilfældet, saa vilde de Udgifter, man herved vilde forvolde Samfundet, sikkert komme igen med Renter og Renters Rente.

Intet Offer er her for stort, thi Kvinderne er Hjemmenes Bærere og Hjemmene er Samfundets Grundpille.

Elna Hansen.

Mrs. Chapmann Catt taler i København.

Efter at Fr. Skolekøkkeninspektør Eliene Hansen, Formand for Danske Kvindeforeningers Valgretsforbund havde budt Forsamlingen og navnlig den berømte Gæst Velkommen, tog Mrs. Chapmann Catt Ordet.

I mere end en Time fængslede hun Tilhørernes Opmærksomhed ved et med glimrende Veltalenhed holdt agitatorisk Foredrag.

Hun fremhævede, at Kvinderne i Danmark som i alle andre Lande er bestemt til at nyde alle politiske Rettigheder og Spørgsmaalet er kun, naar de vil opnaa dem.